

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/36/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318202356
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4318202356.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. D. A. XXX, zastúpený: Advokátska kancelária Mgr. Gabriela Nováková, s.r.o., so sídlom Nemesszegská 6575/35, Dunajská Streda, IČO: 55 112 111, v mene ktorej koná ako spoločník a konateľka advokátka Mgr. Gabriela Nováková, proti žalovanej: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. D. A. XXX, zastúpená advokátkou: JUDr. Jana Ondrášiková, so sídlom Levice, Bernolákova 12, o zaplatenie 22.224,47 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 5C/20/2018-879 zo dňa 19. mája 2022, v spojení s (doplňacím) uznesením č. k. 5C/20/2018-1006 zo dňa 16. februára 2023, takto

rozhodol:

Odvolačí súd odvolanie žalobcu o d m i e t a .

Žalovanej p r i z n á v a proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorej náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podal na okresný prvoinštančný súd žalobu, ktorou sa domáhal proti žalovanej zaplatenia celkovej peňažnej sumy vo výške 22.224,47 eura s príslušenstvom (úrokom z omeškania a náhradou trov konania) na tom skutkovom základe, že žil so žalovanou v spoločnej domácnosti od roku 1989 s tým, že svoje spolužitie sa rozhodli spečatiť a preto sa dňa XX.XX.XXXX v Rímskokatolíckom kostole v obci G. v Maďarskej republike zosobášili pred dvomi svedkami, občanmi Slovenskej republiky. Z ich zväzku pochádzali dve deti H. C. a syn B. C.. Žalobca ďalej uviedol, že pracoval v zahraničí ako vodič SAD a doma sa zdržiaval len počas svojho voľna, pričom sa snažil svoju rodinu náležite finančne zabezpečiť, avšak po čase zistil, že zo strany manželky dochádza k citovému odcudzeniu a mal tiež podozrenie, že je neverná. Táto jeho domnienka sa potvrdila s tým, že žalovaná mu oznámila, že sa má vysťahovať z domu a pokiaľ tak neurobí tak mu zruší v nehnuteľnosti trvalý pobyt. Keďže nebol ochotný z nehnuteľnosti dobrovoľne odísť, žalovaná mu zrušila na adrese trvalého pobytu jeho pobyt. Žalobca ďalej uviedol, že od roku 1989 v danej nehnuteľnosti preinvestoval okolo 60.000 eur o čom má vypracovaný znalecký posudok. Následne navštívil advokátku, ktorá mu oznámila, že manželstvo uzatvorené pred Rímskokatolíckou cirkvou v Maďarsku nemá rovnaké právne účinky ako keby bolo uzavreté na území Slovenskej republiky, pričom bol v domnení, že je riadne ženatý. Vtedy pochopil plán žalovanej, ktorá sa ho týmto spôsobom snažila finančne využiť a keď dokončil opravu nehnuteľnosti a finančne ju zabezpečil, tak mu zabránila vstup do nehnuteľnosti. Konanie žalovanej je tak v rozpore s dobrými mravmi a keďže si toto žalovaná všetko dobre premyslela, tak vytvárala harmonické rodinné prostredie do času, kým nedokončil rekonštrukciu nehnuteľnosti a nezariadil ju novým nábytkom. Keďže nie je možné vzhľadom na neplatnosť manželstva využiť inštitút vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, nakoľko manželstvo nevzniklo, tak požaduje finančné prostriedky, ktoré odovzdával družke či už na rekonštrukciu nehnuteľnosti, na úhradu úverov, faktúr, ako aj finančné prostriedky

zasielané na jej účet, na základe inštitútu bezdôvodného obohatenia. Z uvedených dôvodov si tak uplatňuje voči žalovanej mzdu vo výške 5.429,20 eura, ktorá bola zasielaná na jej účet č. I. XXXX XXXX XXXX XXXX ako aj sumu 2.563,23 eura s tým, že ide o priamy vklad od zamestnávateľa žalobcu, a to SAD na účet žalovanej. Tiež si uplatňuje nárok na splátky hypotekárneho úveru, ktoré uhrádzal za žalovanú do Poštovej banky na číslo účtu I. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX cca vo výške 5.000 eur ako aj investície do nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, pričom v posledných dvoch rokoch bolo investovaných 2.500 eur nakoľko bola úplne zrekonštruovaná kúpeľňa za 1.700 eur, boli izolované a betónované predné izby za 450 eur ako aj terasa za 350 eur. Tieto práce boli vykonané z finančného daru, ktorý obdržal od svojej matky dňa 05.02.2016. Okrem toho si uplatňuje aj zariadenie nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej novým nábytkom, pretože v posledných dvoch rokoch financoval kúpu obývačkovej steny a sedacej súpravy v hodnote 800 eur. Uplatňuje si aj nárok z titulu bezdôvodného obohatenia za úhrady za užívanie mobilného telefónu č. XXXX XXX XXX vo výške 459,34 eura, ktoré telefónne číslo bolo síce evidované na jeho meno, avšak používala ho žalovaná ako aj nárok za nakúpenie dreva v hodnote 1.500 eur od J. K. a za uhlie vo výške 322,40 eura od J. L.. Žiada vydať obohatenia aj za opravu osobného automobilu značky Opel Vectra vo vlastníctve žalovanej, za ktorú uhradil sumu 550 eur a poplatok za STK vo výške 100 eur ako aj sumu 3.000 eur ktorú poskytol žalovanej na rozbehnutie podnikania v súvislosti s predajom produktov Biocom, pričom za celé obdobie objednala od spoločnosti tovar za 7.101,43 eura a keď ju žiadal, aby mu vrátila základnú investíciu, tak mu povedala, že nemá peniaze. Žalobca ďalej uviedol, že mzda žalovanej predstavuje priemerne 650 eur mesačne a napriek takémuto príjmu každý mesiac poukazovala na úhradu spotrebného úveru, hypopôžičky 520 eur a teda uhrádzala dvojnásobok predpísanej platby. Aj z uvedených skutočností tak vyplýva, že žalovaná žila hlavne z jeho finančných prostriedkov. Na základe uvedených skutočností sa tak žalovaná obohatila o sumu 22.224,47 eura.

2. Následne konajúci súd doručil žalobu žalovanej do vlastných rúk a v zmysle § 167 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) ju vyzval, aby sa vyjadrila k nej. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 27.09.2018 uviedla, že s podanou žalobou nesúhlasí, pretože tá sa zakladá na nepravdivých a zavádzajúcich informáciách. Čiastkové sumy, ktoré sú uvedené v žalobe, sú iba vymyslené a nezakladajú sa na pravde, pretože ona uhrádzala všetky výdavky spojené s chodom domácnosti a žalobca minul všetky svoje peniaze, nestaral sa o nič a mal množstvo exekúcií. Z tohto dôvodu nemohol na seba napísať žiadne vlastníctvo na hnutelnú a ani nehnuteľnú vec, nakoľko mal aspoň 6 exekúcií. Žalovaná ďalej uviedla, že z jeho exekúcií určitú časť uhrádzala, pričom si musela zobrať úver niekedy v roku 2007 s tým, že išlo o sumu asi 150.000 Sk. Tento úver musela aj splatiť. Okrem toho žalobca bol aj dvakrát ročne aspoň na tri mesiace práceneschopný a preto nemohol jej poukazovať také príjmy na účet ako uvádza. Zo žaloby sa tiež nedá zistiť aké obdobie má na mysli žalobca, avšak peniaze, ktoré jej poslal, boli minuté na bežný chod domácnosti. Žalobca tiež nemohol mať ani vlastný účet lebo by bol ihneď postihnutý exekúciou. Pokiaľ ide o investície do nehnuteľnosti, tak tie neboli financované z finančných zdrojov žalobcu, tie boli jej samostatnou investíciou a nemá žiadnu vedomosť o tom, akú obývaciu stenu a sedáciu súpravu zakúpil žalobca. Výdavok na mobil, ktorý uvádza žalobca je tiež vymyslený, drevo a uhlie kupovali zo spoločných peňazí, pričom drevo si žalobca zobral a uhlie sa použilo na vykurovanie. Nie je pravdou ani skutočnosť, že by žalobca dal motorové vozidlo Opel Vectra opraviť, nie v takej cene ako uvádza, pretože na aute boli len menšie opravy a motorové vozidlo užíval aj žalobca pre svoju potrebu. Tiež nie je ani pravdou, že by žalobca jej poskytol sumu 3.000,- eur na rozbehnutie podnikania predajom produktov Biocom, nakoľko takúto zálohu ani nepotrebovala. Z uvedených dôvodov tak vyplýva, že žaloba žalobcu je nedôvodná, pretože finančné prostriedky sa minuli na chod spoločnej domácnosti alebo ich žalobca do spoločnej domácnosti ani nevložil. Žalobca jej všetky dokumenty od nehnuteľnosti ako aj všetky vyplatené poštové poukážky, úradné dokumenty a uhradené faktúry počas jej neprítomnosti odcudzil z domu a teraz ich preukazuje ako jeho vlastné výdavky, čo sa však nezakladá na pravde. Z uvedených dôvodov žiadala, aby súd žalobu zamietol.

3. Napadnutým (zhora v záhlaví tohto rozhodnutia označeným) rozsudkom Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie podanú žalobu (v celom rozsahu) zamietol, pričom súčasne o náhrade trov strán sporu voči sebe navzájom rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%, keď o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

4. Svoje rozhodnutie, s poukazom na (podrobne rozpísaný) zistený skutkový stav sporu, citované ustanovenia Občianskeho zákonníka (OZ – zák. č. 40/1964 Zb. - § 3 ods. 1, § 107 ods. 1 a 2 a §

451 ods. 1 a 2), citované ustanovenia Zákona o rodine č. 36/2005 Z. z. (čl. 2 a 4, § 2, § 3, § 62 ods. 1), citované ustanovenia zák. č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (§ 19 a § 20) a citovaný čl. 26 Zmluvy medzi ČSSR a MLR o právnej pomoci vo veciach občianskych (oznámená pod č. 63/1990 Zb.), odôvodnil tým, že manželstvo strán sporu uzavreté v Maďarsku pred orgánom cirkvi dňa 11.05.2002 nebolo účinným a platným spôsobom uzavreté, z ktorého dôvodu nemožno považovať strany sporu za manželov, teda ich manželstvo na území SR nevzniklo, ktorú skutočnosť sporové strany ani nerozporovali, keď nesporným bolo tiež to, že z ich vzájomného spolužitia pochádzajú dve deti a že žalobca žil v spoločnej domácnosti so žalovanou až do roku 2018, kedy opustil spoločnú domácnosť pre nehody so žalovanou (po jej výzve z 18.08.2017). Súd prihliadol na špecifickú situáciu, v ktorej sporové strany spolu so svojimi deťmi žili ako rodina, resp. ako druh a družka v spoločnej domácnosti, keď spoločne hospodárili s tým, že mali aj vyživovaciu povinnosť voči svojim deťom, keď za nesporné považoval i vedomosť sporových strán o tom, že ich manželstvo uzavreté v cudzine nemá na území SR právne účinky.

5. Pokiaľ ide o nárok, ktorý si uplatňoval žalobca voči žalovanej z titulu mzdy, ktorá bola poukazovaná na účet žalovanej vo výške 5.429,20 eur, resp. vkladov zamestnávateľa na účet žalovanej vo výške 2.563,23 eur, tak súd v tejto časti žalobu zamietol, pretože podľa názoru súdu bolo preukázané v konaní, že na žalobcu bolo vedených viacero exekučných konaní, v dôsledku čoho na jeho žiadosť a so súhlasom žalovanej mu bola vyplácaná mzda zamestnávateľom na účet žalovanej s tým, že tieto finančné prostriedky keďže strany sporu žili v spoločnej domácnosti až do januára r. 2018, boli použité pre uspokojovanie potrieb rodiny a to vrátane potrieb žalobcu ako aj na vyživovaciu povinnosť k deťom. V konaní tak nebolo preukázané, že by mzda žalobcu vyplácaná resp. poukazovaná na účet žalovanej predstavovala plnenie bez právneho dôvodu, resp. iný dôvod bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ ide o bezdôvodné obohatenie spočívajúce vo vkladoch, ktoré mal vkladať žalobca na úhrady úveru žalovanej v celkovej výške 5000 eur do Poštovej banky na číslo účtu I. XXXX XXXX XXXX XXXX, pričom túto skutočnosť preukazuje predovšetkým listinným dôkazom od 365.bank /čl.828/ ako aj predloženými poštovými poukázkami, tak je potrebné uviesť, že samotný žalobca pri svojej výpovedi uviedol, že prisľúbil žalovanej, že bude splácať hypotekárny úver s tým, že v čase vykonaných úhrad žil v ešte spoločnej domácnosti so žalovanou a ich deťmi ako rodina. Žalobca si tak plnil si svoj záväzok prispievať na úhradu takéhoto úveru vyplývajúcu z jeho sľubu, ktorý dal žalovanej, pričom tá s tým súhlasila. Okrem toho je potrebné uviesť, že ako člen spoločnej domácnosti, ktorý mal vyživovaciu povinnosť k deťom bol povinný prispievať tiež v zmysle zákona o rodine na túto spoločnú domácnosť a vyživovaciu povinnosť detí. Tiež samotná žalovaná účinným spôsobom poprela, že by žalobca zo svojich výlučných prostriedkov uhrádzal jej úver, nakoľko podľa názoru súdu išlo o finančné prostriedky, ktoré vybral žalobca z účtu žalovanej a následne ich vložil ako úhradu úveru. Samotný žalobca pri svojej výpovedi potvrdil, že žalovaná mu poskytovala bankomatovú kartu, aby vybral z nej finančné prostriedky na vykonanie rôznych úhrad, ktoré platila žalovaná alebo iné osoby zo spoločnej domácnosti, pričom úhrady úveru vykonala aj svedkyňa H. C.. Preto sa možno prikloniť ku skutkovým tvrdeniam žalovanej o tom, že po tom ako boli vybraté spoločné finančné prostriedky z bankového účtu na ktorý boli poukazované mzdy strán sporu, boli následne vykonané úhrady aj predmetného úveru a to aj žalobcom. Z tohto dôvodu tak žalobca nepreukázal svoje tvrdenia, a preto súd nezistil bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej na úkor žalobcu. Pokiaľ ide o investície do nehnuteľnosti vo vlastníctve žalovanej, ktoré mali byť vykonané zo strany žalobcu, vo vlastníctve žalovanej v celkovej výške 2.500 eur /rekonštrukcia kúpeľne vo výške 1.700 eur, izolácia a betónovanie prednej izby 450 eur, terasa 350 eur/, a ktoré mali byť realizované z finančného daru, ktorý obdržal od svojej matky dňa 05.02.2016, tak je potrebné uviesť, že podľa judikatúry nie sú bezdôvodným obohatením prostriedky, ktoré boli vynaložené do nehnuteľnosti zo strany žalobcu, ale rozdiel medzi hodnotou nehnuteľnosti pred investíciami a po vykonaní týchto investícií. V konaní však nebolo preukázané, aký je rozdiel medzi hodnotou tejto nehnuteľnosti pred tým ako tam žalobca investoval a aký je rozdiel po týchto investíciách, a preto žalobca neunesol dôkazné bremeno o takomto bezdôvodnom obohatení /napr. rozhodnutie NS ČR, sp. zn. 28Cdo/2562/2010, R26/1975, rozsudok KS v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/30/2020 zo dňa 18.03.2021/. Súd má tiež zároveň pochybnosti, že by suma, na ktorú poukazoval žalobca bola investovaná z jeho strany do nehnuteľnosti, pretože žalovaná účinným spôsobom poprela jeho tvrdenia a preukázala, že jej matka dostala príspevok od úradu práce na investovanie a preukázala tiež, že tieto finančné prostriedky boli poukázané stavebnej firme, ktorá realizovala stavebné úpravy. Okrem toho aj z výpovedí strán sporu vyplýva, že matka žalovanej žije v podstate takmer v spoločnej domácnosti so žalovanou a deťmi, a preto možno odôvodnene predpokladať, že investovala do rekonštrukcie kúpeľne, ktorú sama užíva. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že tieto finančné prostriedky poskytla jeho matka, ktorá ich vybrala z

účtu, o čom predložil aj čestné prehlásenie, tak je potrebné uviesť, že o tomto možno mať dôvodné pochybnosti, ako aj o dokladoch /príjmový pokladničný doklad, faktúra a súpis vykonaných prác a dodávok zo dňa 09.06.2016 od dodávateľa B. L., K./, nakoľko žalobca až v závere súdneho konania začal produkovať dôkazy o týchto tvrdeniach, a to až potom, keď žalovaná vydokladovala, že investície, na ktoré poukazoval žalobca, a to rekonštrukcia kúpeľne, boli vykonané z finančných prostriedkov matky žalovanej. Tiež je potrebné uviesť, že z listinného dôkazu od I. - výber hotovosti /čl. 812/ vyplýva, že matka žalobcu si dňa 16.05.2017 vybrala finančné prostriedky vo výške 1.600 eur, ktoré mala darovať žalobcovi na rekonštrukciu, pričom samotná rekonštrukcia mala byť podľa listinných dôkazov, ktoré predložil žalobca vykonaná už 09.06.2016. Pokiaľ ide o výpis zo I. zo dňa 05.02.2016 o výbere peňažnej sumy vo výške 3.000 eur z účtu matky žalobcu tak tento listinný dôkaz nepreukazuje, že časť z týchto prostriedkov bola žalobcom použitá na rekonštrukciu predmetnej nehnuteľnosti. Preto súd aj z tohto dôvodu, že nemal preukázané tieto investície, zamietol nárok žalobcu v časti vydania bezdôvodného obohatenia čo do sumy 2.500 eur. Pokiaľ ide o finančné prostriedky, ktoré mali byť vynaložené zo strany žalobcu na platby účtov na mobilný telefón žalovanej vo výške 459,34 eura, tak je potrebné uviesť, že súd považoval za nesporné, že tento mobilný telefón a telefónne číslo bolo vedené na žalobcu s tým, že týchto telefónnych čísel bolo pridelených viac a využívala ich celá rodina. Preto nebolo preukázané, že by sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu tým, že užívala takýto mobilný telefón a to navyše s jeho súhlasom, pričom v tom čase žili v spoločnej domácnosti, vychovávali spoločné deti a ako členovia rodiny si boli povinní pomáhať a podieľať sa aj na výdavkoch rodinných príslušníkov. Tiež svedkyňa H. C. pri svojej výpovedi uviedla, že účty za mobilný telefón platila aj ona ako aj žalovaná. Z tohto dôvodu tak nebolo preukázané bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno. Pokiaľ išlo o nákup dreva a uhlia, z ktorého titulu žiadal vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 1.822,40 eura, tak z výsluchu svedkyne H. C. ako aj samotných strán sporu mal súd za preukázané, že časť paliva bola použitá na vykurovanie spoločnej domácnosti, pričom v tom čase tam býval aj žalobca s tým, časť dreva si zobral po jeho odchode z domu. Platbu za nákup paliva, ktoré sa použilo na kúrenie v nehnuteľnosti, ktorú užíval samotný žalobca spolu so žalovanou a deťmi tak nemožno považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, a preto súd žalobu aj v tejto časti zamietol. Pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu platby za opravu motorového vozidla vo výške 550 eur, resp. platby STK ako aj poskytnutie príspevku žalovanej na produkty spoločnosti Biocom, tak je potrebné uviesť, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Je síce nesporené, že motorové vozidlo značky Opel Vectra užívala a vlastnila žalovaná, avšak nebolo jednoznačne preukázané, že by platba za jeho opravu resp. platba za STK bola urobená bez právneho dôvodu zo strany žalobcu v prospech žalovanej, nakoľko toto auto využíval aj sám žalobca, čo nebolo v konaní rozporované. Okrem toho strany sporu ako členovia rodiny si boli povinní pomáhať s tým, že tieto platby mohli byť realizované aj zo spoločných prostriedkov strán sporu. Pokiaľ ide o spoločnosť Biocom a finančné prostriedky vo výške 3.000 eur, ktoré mal žalobca poskytnúť žalovanej na rozbehnutie tohto podnikania, tak je potrebné uviesť, že z produkovaných dôkazov ako aj výpovedí strán sporu, resp. vypočutých svedkýň nebola preukázaná skutočnosť, že by žalobca poskytol žalovanej finančné prostriedky na realizáciu tohto podnikateľského zámeru. Tiež produkty takejto spoločnosti preberali rôzne osoby /a to vrátane žalobcu, žalovanej, ich detí/, ktoré aj keď zaplatili za vystavené faktúry, tak to nespôsobil vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej, pretože časť týchto finančných prostriedkov už bola vopred vybratá od zákazníkov, pre ktorých zabezpečovala tieto produkty samotná žalovaná. Okrem toho aj samotná dcéra ako aj žalovaná, resp. aj samotný žalobca vykonávali činnosť v súvisiacu s predajom týchto produktov Biocom a skutočnosť, že žalobca prevzal nejakú faktúru a vyplatil ju neznamená, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia, a to finančných prostriedkov, ktoré mali slúžiť na zakúpenie nábytku, ktorý užíva žalovaná a to výške 800 eur, tak je potrebné uviesť, že žalobca jednoznačne nepreukázal, že by došlo k bezdôvodnému obohateniu z tohto titulu na strane žalovanej, pretože žalobca podľa názoru súdu zvolil nesprávny právny nástroj na ochranu svojich práv, nakoľko ak nakúpil nábytok, ktorý existuje a ktorý sa aj v súčasnosti nachádza v dome žalovanej /túto skutočnosť potvrdil aj samotný žalobca aj žalovaná/ tak ako vlastník týchto vecí má nárok na ich vydanie v zmysle § 126 a nasl. Občianskeho zákonníka, resp. nárok na finančnú náhradu v prípade ak takéto veci neexistujú. Nemožno si však uplatňovať z titulu vydania bezdôvodného obohatenia takýto nárok ak existuje iný osobitný prostriedok právnej ochrany vlastníckeho práva. Preto súd žalobu v tejto časti tiež zamietol. Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú vzniesla žalovaná do časti uplatneného nároku, resp. tvrdenie žalobcu, že ide o námietku premlčania, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak je potrebné uviesť, že aby mohlo dôjsť k premlčaniu, tak musí najskôr existovať takýto majetkový nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, čo však v danom konaní nebolo

vôbec preukázané, nakoľko žalobca nepreukázal vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej. Preto sa súd ani nemusel dôvodnosťou tejto námietky zaoberať. Okrem toho súd mal za preukázané, že až v januári 2018 žalobca opustil spoločnú domácnosť a ukončil spolužitie so žalovanou, pričom žaloba bola podaná na súd 01.06.2018, a preto až od januára 2018 mohla začať plynúť dvojročná premlčacia subjektívna doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá však neuplynula ku dňu podania žaloby. Preto by bola aj táto námietka premlčania nedôvodná. Pokiaľ ide o zabezpečenie dôkazu, a to výpisu z 365.bank právnou zástupkyňou žalobcu a namietanú zákonnosť tohto dôkazu, tak v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že by išlo o nezákonný dôkaz, pretože právna zástupkyňa žalobcu požiadala banku o poskytnutie informácií o vykonaných vkladoch žalobcom, nakoľko predchádzajúca informácia, ktorá bola poskytnutá z tejto banky na žiadosť súdu sa ukázala ako nepravdivá. Preto takýto postup podľa názoru súdu bol v súlade so zákonom a zo strany žalovanej sa nepodarilo preukázať, že by došlo k porušeniu povinností na strane banky a takýto dôkaz by tak bol nezákonne získaný. Pokiaľ ide o ďalšie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, ktoré súd nevykonal a to výsluch svedka M. I., resp. zabezpečenie listinných dôkazov a to výpis z registra úverov a pôžičiek v bankových inštitúciách ako aj v nebankových inštitúciách, listinný dôkaz od spoločnosti N. I. a. s. či žalobca bol subjektom skupinového nákupu v ich spoločnosti ako aj ďalších skutočností, výpis daňových priznaní žalobcu za rok 2004 a 2005 týkajúci sa žalobcu, evidenciu žalobcu ako uchádzača o zamestnanie za obdobie od 01.12.2011 do 31.08.2017 a zamietol ich a to z dôvodu, že ich vykonanie nepovažoval za potrebné, pretože mal v dostatočnom rozsahu zistený skutkový stav tak aby mohol rozhodnúť o podanej žalobe a podľa názoru súdu právni zástupcovia strán sporu nepreukázali, že by takéto dôkazy ozrejmili ďalšie skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci samej. Takéto dôkazy, ktoré neboli vykonané tiež nemali takú výpovednú hodnotu, ktorá by mala podstatný vplyv na rozhodovaciu činnosť súdu. Pokiaľ ide o svedkyne, ktoré boli vypočuté v súdnom konaní a to H. C. a O. I. tak ich výpovede považoval za dôveryhodné, napriek tomu, že išlo o dcéru strán sporu ako aj priateľku žalovanej, pretože ich svedecké výpovede strany sporu nerozporovali a neboli zistené také rozpory v ich výpovediach, ktoré by spochybňovali ich dôveryhodnosť. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok – zák. č. 160/2015 Z. z.), pretože žalovaná bola úspešná v súdnom konaní v celom rozsahu, a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

6. Uvedený rozsudok v celom rozsahu napadol len žalobca domáhajúci sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, keď ohľadom odvolacích dôvodov poukázal na dôvody vyplývajúce z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, teda že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasí so závermi prvoinštančného súdu o tom, že v danej veci nedošlo k bezdôvodnému obohateniu žalovanej.

7. Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Dôvody odvolania sú nesprávne a absurdné, nespôsobilé zvrátiť rozhodnutie súdu, ktorý vykonal rozsiahle dokazovanie, správne zistil skutkový stav a vyvodil správne právne závery, pričom odôvodnenie rozhodnutia je logické, presvedčivé a zrozumiteľné, dávajúce odpovede na právne významné otázky pre rozhodnutie vo veci.

8. K uvedenému vyjadreniu sa žalobca už nevyjadroval.

9. Prvoinštančný súd následne dňa 16.02.2023 vydal uznesenie č. k. 5C/20/2018-1006, ktorým doplnil výrok napadnutého rozsudku o výrok, ktorý znie:

III. Štát má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške trov konania štátu rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto uznesenia.

10. Uvedené uznesenie nebolo odvolaním napadnuté.

11. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcu a prihliadajúc na splnenie procesnej podmienky odvolacieho konania v podobe včas podaného odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je potrebné podľa ust. § 386 písm. a/ CSP odmietnuť ako podané oneskorene.

12. Podľa ust. § 362 ods. 1 veta prvá zák. č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok – CSP), odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

13. Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd (§ 367 ods. 1 CSP). Odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene (§ 386 písm. a/ CSP). Lehota je súdom alebo zákonom ustanovený časový úsek na vykonanie úkonu (§ 117 CSP). Do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty (§ 121 ods. 2 CSP). Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde, alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času (§ 121 ods. 5 CSP).

14. Podľa ust. § 82l zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch, orgán verejnej moci, advokát, súdny exekútor, notár a správca sú povinní v konaní pred súdom doručovať podania do elektronickej schránky súdu a používať pri elektronickej komunikácii so súdom elektronicкую schránku aktivovanú na doručenie, ktorej sú majiteľom; to neplatí, ak súd požiada o predloženie určitej listiny a pre predkladanie administratívneho spisu alebo iného spisu.

15. Uložením elektronickej úradnej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronicкая úradná správa objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta. Úložnou lehotou na účely tohto zákona je lehota, počas ktorej je uložená elektronicкая úradná správa považovaná za nedoručenú. Úložná lehota je 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni uloženia elektronickej úradnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inú lehotu. Elektronicкая úradná správa, vrátane všetkých elektronických dokumentov, sa považuje za doručenú, ak nie je adresátom orgán verejnej moci a doručuje sa do vlastných rúk, dňom, hodinou, minútou a sekundou uvedenými na elektronickej doručke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel (§ 32 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 písm. b/ zák. č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci – zákon o e-Governmente v znení od 01.11.2017 do 31.10.2022).

16. V danej veci súd prvej inštancie doručoval napadnutý rozsudok obom stranám sporu prostredníctvom ich právnych zástupcov elektronickey, keď rozsudok bol do elektronickej schránky zástupcu žalobcu doručený dňa 20.07.2022, keď prevádzka portálu Slovensko.sk vystavila doklad doručenia rozhodnutia uplynutím úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia dňa 05.08.2022 s uvedením toho, že dňa 05.08.2022 o 00:43 hod. bola správa úspešne doručená. Zástupca žalobcu podal odvolanie datované dňom 22.08.2022 elektronickey poštou adresovanou súdu, keď toto odvolanie bolo súdu odoslané a doručené dňa 22.08.2022. Odvolací súd mal za to, že uvedené odvolanie žalobcu bolo podané oneskorene, keď mal za to, že k doručeniu rozsudku zástupcovi žalobcu došlo uplynutím 15 dňovej úložnej lehoty počítanej odo dňa 21.07.2022 (deň nasledujúci po doručení rozhodnutia do elektronickej schránky dňa 20.07.2022), ktorá lehota márne uplynula posledným jej dňom 04.08.2022 o 24:00 hod., v dôsledku čoho žalobcovi začala počnúc dňom 05.08.2022 plynúť 15 dňová odvolacia lehota, ktorá uplynula dňa 19.08.2022 o 24:00 hod. V dôsledku uvedeného potom odvolanie podané a súdu doručené dňa 22.08.2022 bolo podané oneskorene a nemohlo preto privodiť účinok predvídaný v ust. § 367 ods. 1 CSP. K uvedenému právnenmu záveru dospel odvolací súd napriek publikovanému rozhodnutiu – uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/6/2022 z 23.02.2022 (v Zbierke rozhodnutí a stanovísk pod R26/2022), nakoľko mal za to, že uvedený právny názor bol prekonaný vydaním rozhodnutia – uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/25/2023 zo dňa 26.09.2023, v ktorom Najvyšší súd SR zaujal (v bode 9. odôvodnenia) záver o tom, že k márnemu uplynutiu úložnej lehoty dochádza 15 dňom o 24:00 hod. a nie o 00:00 hod. nasledujúceho dňa, ako to už uviedol zhora odvolací súd. V uvedenom neskoršom súdnom rozhodnutí teda Najvyšší súd SR definoval jasne (a podľa názoru i odvolacieho súdu správne) moment toho, kedy dochádza k uplynutiu úložnej lehoty pri elektronickey doručovaní s fikciou doručenia uplynutím úložnej lehoty rozhodnutia, na čom nemení ani údaj na elektronickej doručke (pre súd alebo adresáta). Zákon o e-Governmente nemá osobitné ustanovenia o plynutí (a ukončení) úložnej lehoty (z vety prvej ust. § 32 ods. 2 toto vyvodiť nemožno), platia preto všeobecné platné ustanovenia CSP nerozlišujúce plynutie lehôt podľa spôsobu doručovania, keď uvedený záver odvolacieho súdu (zhodný s názorom Najvyššieho súdu SR) plne korešponduje aj s doterajším spôsobom počítania lehôt, i pre účely vyznačenia dňa právoplatnosti rozhodnutí. Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru potom už podľa odvolacieho súdu nebolo možné vecné preskúmanie správnosti napadnutého rozsudku v zmysle odvolacích dôvodov žalobcu, keďže napadnutý

rozsudok pre neskoré podanie odvolania nadobudol právoplatnosť. Vzhľadom k úspechu žalovanej v odvolacom konaní a k tomu, že procesný výsledok odvolacieho konania procesne zaviniť žalobca dospel odvolací súd k záveru, že náhrada trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP patrí žalovanej.

17. Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, keď svoje rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).